

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր Քսաներորդը

Բացահայտելով մարգարեական նշանները. հասկանալով
աստվածաշնչյան մարգարեությունների կատարումը

Jeff Pippenger
2024-03-06

Արևով, լուսնով և աստղերով ներկայացված նշանների կատարման մասին առատորեն անդրադարձել են պատմաբանները, ադվենտիզմի ռաիվիքները և Քույր Ուայթի գրությունները: Հիսուսի հիշատակած որոշ նշաններ այնքան ծանոթ չեն, որքան մյուսները: Քչերն են գիտակցում, որ «երկրի» վրա եղած «ազգերի նեղությունը» ունեցել է որոշակի կատարում: Նրանց համար պարզ չէ, թե ինչ է ներկայացնում «երկնքի զորությունների» սասանման խորհրդանիշը՝ ի տարբերություն երկրի զորությունների սասանման նշանակության: Եվ լաոդիկյան քչաթիվ ադվենտիստներ են հասկանում, որ «Մարդու Որդու գալուստը՝ ամպի մեջ եկող», իր կատարումն է ունեցել միլլերական պատմության մեջ:

«Քրիստոսի գալստյան ճշգրիտ օրը և ժամը չեն հայտնվել: Փրկիչը Իր աշակերտներին ասաց, որ Ինքը ևս չէր կարող հայտնի դարձնել Իր երկրորդ հայտնության ժամը: Սակայն Նա հիշատակեց որոշ իրադարձություններ, որոնց միջոցով նրանք կարող էին իմանալ, թե երբ էր Նրա գալուստը մոտ: «Նշաններ պիտի լինեն,— ասաց Նա,— արևի, և լուսնի, և աստղերի մեջ»: «Արևը պիտի խավարի, և լուսինը իր լույսը չպիտի տա, և երկնքի աստղերը պիտի ընկնեն»: Երկրի վրա, ասաց Նա, պիտի լինի «ազգերի նեղություն՝ շփոթությամբ. ծովը և ալիքները պիտի մոնչեն, մարդկանց սրտերը պիտի նվաղեն վախից և այն բաների սպասումից, որ գալու են երկրի վրա»:

«Եվ պիտի տեսնեն մարդու Որդուն, որ գալիս է երկնքի ամպերի վրա՝ զորությամբ և մեծ փառքով: Եվ նա պիտի ուղարկի իր հրեշտակներին մեծ փողի ձայնով, և նրանք պիտի հավաքեն նրա ընտրյալներին չորս քամիներից՝ երկնքի մի ծայրից մինչև մյուսը»:

«Արևի, լուսնի և աստղերի մեջ եղած նշանները կատարվել են: Այդ ժամանակից ի վեր երկրաշարժները, փոթորիկները, մակընթացային ալիքները, համաճարակը և սովը բազմապատկվել են: Ամենասարսափելի կործանումները կրակով և ջրհեղեղով, արագ հաջորդականությամբ հաջորդում են միմյանց: Այն սոսկալի աղետները, որոնք տեղի են ունենում շաբաթ առ շաբաթ, մեզ հետ խոսում են նախազգուշացման լուրջ շեշտերով՝ ազդարարելով, որ վախճանը մոտ է, և որ շուտով անհրաժեշտաբար պիտի տեղի ունենա մի մեծ և վճռական բան»:

«Փորձության ժամանակը դեռ շատ երկար չի շարունակվի: Այժմ Աստված երկրից հետ է վերցնում Իր զսպող ձեռքը: Երկար ժամանակ Նա խոսել է տղամարդկանց ու կանանց հետ Իր Սուրբ Հոգու միջոցով, սակայն նրանք ուշադրություն չեն դարձրել այդ կոչին: Այժմ Նա Իր ժողովրդի հետ, և աշխարհի հետ, խոսում է Իր

դատաստաններով: Այս դատաստանների ժամանակը ողորմության ժամանակ է նրանց համար, ովքեր դեռևս հնարավորություն չեն ունեցել իմանալու, թե որն է ճշմարտությունը: Տերը քնքշությամբ կնայի նրանց վրա: Նրա ողորմած սիրտը շարժվում է, և Նրա ձեռքը դեռևս մեկնված է՝ փրկելու համար: Շատ մեծ թվով մարդիկ կընդունվեն ապահովության հոտի մեջ, որոնք այս վերջին օրերին առաջին անգամ պիտի լսեն ճշմարտությունը»: Review and Herald, November 22, 1906.

Վերջին օրերում Միլլերիական պատմությունը կրկնվում է մինչև իսկ տառացիորեն: «Նշանները», որոնք նշանավորեցին առաջին հրեշտակի գալուստն ու պատմությունը, նախապատկերում են այն «նշանները», որոնք նշանավորում են երրորդ հրեշտակի գալուստն ու պատմությունը: Սրբազան բոլոր բարենորոգչական շարժումները գուգահեռվում են վերջին օրերում երրորդ հրեշտակի շարժմանը:

«Աստծո գործը երկրի վրա, դարից դար, յուրաքանչյուր մեծ բարեփոխման կամ կրոնական շարժման մեջ, ներկայացնում է ապշեցուցիչ նմանություն: Մարդկանց հետ Աստծո վարվեցողության սկզբունքները միշտ նույնն են: Ներկայիս կարևոր շարժումներն իրենց գուգահեռներն ունեն անցյալի շարժումների մեջ, և եկեղեցու փորձառությունը նախկին դարերում մեծ արժեք ունեցող դասեր ունի մեր ժամանակի համար»: The Great Controversy, 343.

Հայտնություն տասնութի հզոր հրեշտակով ներկայացված պատմությունը երրորդ հրեշտակի պատմությունն է, և երրորդ հրեշտակով ներկայացված պատմությունը գուգահեռ է ընթանում միլլերական պատմության առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությանը:

«Աստված Հայտնություն 14-ի պատգամներին տվել է իրենց տեղը մարգարեության շղթայի մեջ, և նրանց գործը չպիտի դադարի մինչև այս երկրի պատմության ավարտը: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամները դեռևս ճշմարտություն են այս ժամանակի համար և պիտի ընթանան գուգահեռաբար այն պատգամին, որ հաջորդում է: Երրորդ հրեշտակը բարձր ձայնով հռչակում է իր նախագուշացումը: «Այս բաներից հետո,— ասաց Հովհաննեսը,— ես տեսա երկնքից իջնող մի ուրիշ հրեշտակ, որ մեծ իշխանություն ուներ, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով»: Այս լուսավորության մեջ միավորված է բոլոր երեք պատգամների լույսը»: The 1888 Materials, 803, 804.

Առաջին և երկրորդ հրեշտակների գործը, որին գուգահեռ է երրորդ հրեշտակի գործը, նույնպես պատկերացված է տասը կույսերի առակում:

«Ես հաճախ հղվում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև վերջին տառը, որովհետև այն առանձնահատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, երրորդ հրեշտակի պատգամի նման, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի վախճանը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Հայտնության գրքի տասներորդ գլխում ներկայացված պատմությունը ներկայացված է որպես յոթ որոտներ, և յոթ որոտները ներկայացնում են այն իրադարձությունները,

որոնք տեղի ունեցան միլլերականների պատմության ընթացքում, որը առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի պատմությունն էր: Յոթ որոտները նաև ներկայացնում են «ապագա իրադարձություններ», որոնք տեղի են ունենում վերջին օրերում, և դրանք կատարվում են նույն «կարգով», ինչպես միլլերականների պատմության մեջ:

«Հովհաննեսին տրված այն հատուկ լույսը, որ արտահայտվեց յոթ որոտների մեջ, առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների ներքո տեղի ունենալիք իրադարձությունների ուրվագծումն էր: ...»

«Այն բանից հետո, երբ այս յոթ որոտները հնչեցրին իրենց ձայները, Հովհաննեսին տրվում է նույն հրամանը, ինչ Դանիելին՝ փոքր գրքի վերաբերյալ. «Կնիքի տակ առ այն բաները, որ յոթ որոտները հնչեցրին»: Դրանք վերաբերում են ապագա իրադարձություններին, որոնք պիտի բացահայտվեն իրենց հերթականությամբ»:
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Բոլոր բարենորոգչական շարժումները զուգահեռ են միմյանց, և դրանք պետք է համադրվեն «սող առ սող», որպեսզի պատկերավորեն հարյուր քառասունչորս հազարների վերջնական բարենորոգչական շարժումը: Տասը կույսերի առակը պատկերում է Աստծո ժողովրդի ներքին փորձառությունը Միլլերական շարժման և հարյուր քառասունչորս հազարների շարժման մեջ:

«Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակը նույնպես պատկերում է ադվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը»: The Great Controversy, 393.

Թե՛ Միլլերի հետևորդների, թե՛ հարյուր քառասունչորս հազարի գործն ու պատգամը ներկայացված են Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակներով:

«Ես թանկագին հնարավորություններ եմ ունեցել փորձառություն ձեռք բերելու համար: Ես փորձառություն եմ ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների մեջ: Հրեշտակները ներկայացված են որպես երկնքի միջով թռչողներ, որոնք աշխարհին հոչակում են նախազգուշացման մի պատգամ և անմիջական առնչություն ունեն այս երկրի պատմության վերջին օրերում ապրող ժողովրդի հետ: Ոչ ոք չի լսում այդ հրեշտակների ձայնը, որովհետև նրանք խորհրդանշել են ներկայացնելու Աստծո ժողովրդին, որ գործում է երկնքի տիեզերքի հետ ներդաշնակությամբ: Տղամարդիկ և կանայք, լուսավորված Աստծո Հոգով և ճշմարտության միջոցով սրբացված, իրենց կարգով հոչակում են այդ երեք պատգամները»: Life Sketches, 429.

Հայտնություն գրքի տասներորդ գլխում ներկայացված մարգարեական իրադարձությունները ներկայացված են յոթ որոտներով: Այդ իրադարձությունները նշում են այն տեղը, որտեղ աստվածայինը միանում է մարդկայինին: Քրիստոսի կողմից Մատթեոսի քսանչորսերորդ, Մարկոսի տասներեքերորդ և Դուկասի քսանմեկերորդ գլուխներում նշված «նշանները» ներկայացնում են այն «նշանները», որոնք նախորդեցին Միլլերական շարժմանը, և ներկայացնում են զուգահեռ վկայություն հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման վերաբերյալ: Հարյուր քառասունչորս հազարը չեն ճաշակում մահ, ինչպես ներկայացված է Ենոքի և Եղիայի միջոցով: 2001

թվականի սեպտեմբերի 11-ը՝ այն «նշանը», որը Քրիստոսը նշել է որպես երկրի պատմության վերջին սերնդի գալուստը նշող, նույնացված է Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում: Այն խմբի մեջ լինելու համար, որը ներկայացված է Ենոքով և Եղիայով, և որը կոչվում է հարյուր քառասունչորս հազար, պահանջվում է, որ «նշանը» և այն ամենը, ինչ այն ներկայացնում է, ճանաչվեն:

Այն բանից հետո, երբ Հիսուսն Իր աշակերտներին առաջնորդեց «նշանների» պատմության միջով, որոնք նախանշեցին Միլլերական շարժման սկիզբը, ապա Իր պատմական վկայությունը կրկնեց և առավել ընդարձակեց՝ ներառելով մի առակ, որը ներկայացնում էր նույն պատմությունը:

Եվ նրանց մի առակ ասաց. «Տեսե՛ք թզենին և բոլոր ծառերը. երբ նրանք արդեն բողբոջում են, դուք ինքներդ տեսնում և գիտեք, որ ամառն արդեն մոտ է: Նույնպես և դուք, երբ տեսնեք, որ այս բաները կատարվում են, իմացե՛ք, որ Աստծո արքայությունը մոտ է: Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ. այս սերունդը չի անցնի, մինչև որ ամեն ինչ կատարվի: Երկինքն ու երկիրը պիտի անցնեն, բայց իմ խոսքերը չեն անցնի»: Ղուկաս 21:29–33.

Հիսուսը առակը սկսում է՝ տարբերություն դնելով «թզենու»-ի՝ եզակի թվով, և «բոլոր ծառերի» միջև: «Թզենին» ուխտի ժողովուրդն է, որը վերջին օրերում լատիիկեական ադվենտիզմն է, որ դավանում է, թե Աստծո մնացորդ ժողովուրդն է: Մյուս «ծառերը» հեթանոսներն էին:

«Նշե՛ք թզենու անեծքը, որը ներկայացնում է հրեական ազգը՝ ծածկված դավանության տերևներով, սակայն որի վրա ոչ մի պտուղ չէր գտնվում: Անեծքը հռչակվում է թզենու վրա, որը ներկայացնում է բարոյական, մտածող, կենդանի գործակալին, Աստծուց անիծված, որ, ինչպես հրեաները այս դեպքից հետո քառասուն տարի, ապրում էր, և սակայն մեռած էր: Նշե՛ք, մյուս ծառերը, որոնք ներկայացնում են հեթանոսներին, ծածկված չէին: Նրանք անտերև էին՝ որևէ հավակնություն չանելով, թե Աստծո ճանաչողություն ունեն: Նրանց պտուղ բերելու ժամանակը դեռևս չէր հասել»: Special Testimonies for Ministers and Workers, number 7, 59–61.

Վերջին օրերի Լատիիկեական ադվենտիզմը անեծքի տակ է, որովհետև, թեև դավանում է, թե Աստծո մնացյալ ժողովուրդն է, նրա դավանությունը անպտուղ է: Այս հատվածում Հիսուսը անում է երկու փոխկապակցված, սակայն տարբեր շեշտադրումներ: Նա ցույց է տալիս տարբերությունը Աստծո դավանյալ ժողովրդի և հեթանոսների միջև, որոնք չեն դավանում պահել Աստծո օրենքը կամ ունենալ Մարգարեության Հոգին, որոնք վերջին օրերի մնացյալի բնորոշ հատկանիշներն են, և որոնց պահպանումը Լատիիկեական ադվենտիզմը դավանում է: Վերջին օրերում տերևները ներկայացնում են այն հայտարարված դավանությունը, թե իրենք այն մնացյալն են, որին Հովհաննեսը նույնացնում է Հայտնության գրքում:

«Հեթանոս աշխարհը ներկայացված էր անտերև, անպտուղ թզենիներով: Հեթանոսները, ինչպես և հրեաները, զուրկ էին աստվածապաշտությունից, բայց

չէին հավակնում, թե Աստծո բարեհաճության մեջ են: Նրանք չէին պարծենում վեհացված հոգևորությամբ: Նրանք ամեն իմաստով կույր էին Աստծո ճանապարհների և գործերի հանդեպ: Նրանց համար թզի ժամանակը դեռ չէր եկել: Նրանք դեռևս սպասում էին այն օրվան, որը նրանց լույս և հույս պիտի բերեր»: Signs of the Times, February 15, 1899.

Թզենու և մյուս ծառերի միջև եղած տարբերությանը Քրիստոսը տվեց ևս մի առանձնահատկություն: Ծառերի բողբոջելու ժամանակը՝ թզենիի համար, տարբեր էր հեթանոսական ծառերի բողբոջելու ժամանակից: Վերջին օրերում «եկեղեցիներին տրվում են երկու հստակ կոչեր», և Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակից հնչող առաջին ձայնը որոշում է այն ժամանակը, երբ պետք է տեղի ունենար հարյուր քառասունչորս հազարի բողբոջելը: Հայտնության տասնութերորդ գլխի «երկրորդ ձայնը» ներկայացնում է այն ժամանակը, երբ մյուս ծառերը պետք է բողբոջեին:

Քրիստոսի օրերում հրեաները թզենին էին, իսկ հեթանոսները՝ մյուս ծառերը: Միլլերիտական պատմության մեջ բողբոջականները թզենին էին, իսկ միլլերիտները՝ մյուս ծառերը: Վերջին օրերում Լաոդիկեական աղվենտիզմը անպատու թզենին է, որ հեռացվում է Երուսաղեմից (այգուց), իսկ հարյուր քառասունչորս հազարը այն թզենիներն են, որոնք պտուղ են տալիս: Աստծո մյուս զավակները, որոնք դեռ Բաբելոնում են, ներկայացված են որպես հեթանոսներ:

«Հեթանոսը», ըստ սահմանման, «օտարական» է: Հեթանոսական ծառերը նինչ վիճակում են (մեռած), առանց բողբոջների կամ պտղի այն ժամանակ, երբ թզենին բողբոջում է և կենդանանում: Նինչ վիճակում գտնվող ծառը չոր ծառ է, և երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնով հեթանոսները կոչվեն դուրս գալ Բաբելոնից, այն ժամանակ նրանք կընտրեն պահել յոթերորդ օրվա Շաբաթը և ուխտի մեջ կմտնեն Տիրոջ հետ:

Եվ օտարականի որդին, որ միացել է Տիրոջը, թող չասի՝ ասելով. «Տերը ինձ իր ժողովրդից բոլորովին բաժանել է»: Եվ ներքինին թող չասի. «Ահա, ես չոր ծառ եմ»: Որովհետև այսպես է ասում Տերը այն ներքինիներին, որոնք պահում են իմ շաբաթները, ընտրում են այն, ինչ հաճելի է ինձ, և ամուր բռնում են իմ ուխտից. նրանց ես կտամ իմ տանը և իմ պարիսպների ներսում տեղ և անուն՝ որդիներից ու դուստրերից ավելի լավ. նրանց կտամ հավիտենական անուն, որ չի վերանա: Նաեւ օտարականի որդիներին, որոնք միանում են Տիրոջը՝ նրան ծառայելու, Տիրոջ անունը սիրելու և նրա ծառաները լինելու համար, ամեն մեկին, որ պահում է շաբաթը՝ չպղծելով այն, և ամուր բռնում է իմ ուխտից, նրանց էլ պիտի բերեմ իմ սուրբ լեռը և պիտի ուրախացնեմ իմ աղոթքի տանը. նրանց ողջակեզներն ու զոհերը պիտի ընդունելի լինեն իմ սեղանի վրա, որովհետև իմ տունը բոլոր ժողովուրդների համար աղոթքի տուն պիտի կոչվի: Եսայիա 56:3-7.

Օտարը «հեթանոս» է, և «երկրորդ ձայնը» նրանց կանչում է դուրս գալու Բաբելոնից, և նրանք բերվում են Աստծու սուրբ լեռը. այն ժամանակ դա կլինի Նրա «սուրբ» լեռը, որովհետև ցորենն ու որոմները բաժանված կլինեն փորձության այն ընթացքով, որը ներկայացված է «առաջին ձայնի» պատմության մեջ: Երբ նրանք վերջին օրերում գան

Տիրոջ լեռը, հեթանոսներն այլևս ո՛չ օտարներ կլինեն, ո՛չ էլ չոր ծառեր:

Արևը և լուսինը պիտի խավարեն, և աստղերը պիտի դադարեցնեն իրենց փայլքը: Տերը նույնպես պիտի մոնչա Սիոնից և Իր ձայնը հանի Երուսաղեմից, և երկինքն ու երկիրը պիտի սասանվեն. բայց Տերը պիտի լինի Իր ժողովրդի հույսը և Իսրայելի որդիների զորությունը: Եվ դուք պիտի իմանաք, որ Ես եմ Տերը՝ ձեր Աստվածը, որ բնակվում եմ Սիոնում՝ Իմ սուրբ լեռան վրա. այն ժամանակ Երուսաղեմը պիտի սուրբ լինի, և այլևս օտարները նրա միջով պիտի չանցնեն: Հովել 3:15–17:

Այն պատմության սկիզբը, որտեղ «երկրորդ ձայնը» Աստծո մյուս հոտին Բաբելոնից դուրս է կանչում, ունի «նշաններ», որոնք նախապատկերված էին միլլերական շարժման նշաններով: Մատթեոսի քսանչորսերորդ գլխում, Մարկոսի տասներեքերորդ գլխում և Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում ներկայացված է Քրիստոսի այն վկայությունը, որ մենք դիտարկում ենք: Այդ երեք վկաներից յուրաքանչյուրում նշված «նշաններից» մեկն այն է, որ երկնքի զորությունները պիտի սասանվեն, սակայն Հովելի ներկայացման մեջ այն «նշանների», որոնք ցույց են տալիս, թե երբ Երուսաղեմը պիտի լինի «սուրբ», թե՛ «երկինքները և թե՛ երկիրը պիտի սասանվեն»:

Հովելը մատնանշում է կանխագուշակված «նշանների» կատարյալ իրականացումը, որոնք տեղի են ունենում, երբ Երուսաղեմը սուրբ է: Այդ ժամանակն է, երբ Տերը հեռացրել է մեղքերը հարյուր քառասունչորս հազարից, և Լաոդիկիայի եկեղեցին անցում է կատարել դեպի Փիլադելֆիայի շարժումը: Այդ ժամանակ է, որ վեցերորդ շարժումը (Փիլադելֆիա) դառնում է ութերորդ շարժումը (Փիլադելֆիա), որը յոթ եկեղեցիներից է: Այդ ժամանակ է, որ Մարտնչող Եկեղեցին դառնում է Հաղթական Եկեղեցի: Մարտնչող Եկեղեցին անվանում է Աստծո այն եկեղեցու, որը կազմված է ցորենից և որոմներից: Հաղթական Եկեղեցին Աստծո սուրբ լեռն է, որը «սուրբ» է, և «օտարականներն այլևս չեն անցնում նրա միջով»:

Բարձրացուած դրօշի, այսինքն՝ Հաղթական Եկեղեցու, «եօթից եղող ութերորդի», այն ժամանակի, երբ Երուսաղեմը «սուրբ» է, ի յայտ գալը ուղեկցում է «նշաններով»: Որպէսզի Յիսուս Իր ժողովրդին ճանաչելու յենման կէտը տայ կեանքի կամ մահուան «նշանը», որը մատնանշում է հարիւր քառասունչորս հազարի կնքումը, Նա կիրառեց ծառերը եւ ծառի կեանքի բնական շրջափուլը՝ ուսուցանելու այդ չափազանց կարեւոր դասը:

«Քրիստոսը Իր ժողովրդին պատվիրել էր հսկել Իր գալստյան նշաններին և ուրախանալ, երբ տեսնեն իրենց եկող Թագավորի նախանշանները: «Երբ այս բաները սկսեն կատարվել,— ասաց Նա,— այն ժամանակ վեր նայեցե՛ք և բարձրացրե՛ք ձեր գլուխները, որովհետև ձեր փրկությունը մոտեցել է»: Նա Իր հետևորդների ուշադրությունը դարձրեց զարնան բողբոջող ծառերին և ասաց. «Երբ դրանք արդեն տերև են հանում, դուք ինքներդ ձեզնից տեսնում և գիտեք, որ ամառն արդեն մոտ է: Նույնպես և դուք, երբ տեսնեք, որ այս բաները կատարվում են, իմացե՛ք, որ Աստծո արքայությունը մոտ է»: Ղուկաս 21:28, 30, 31»: Մեծ պայքարը, 308:

Երբ գարնան ծառերը սկսում են բողբոջել, ամառը մոտ է:

Հունձքն անցավ, ամառը վերջացավ, և մենք չփրկվեցինք: Երեմիա 8:20:

Բողբոջող ծառերը վկայում են, որ գարուն է, և այդժամ մենք գիտենք, որ ամառը մոտ է, իսկ հենց ամռանն է, երբ հունձքը հավաքվում է:

Նրանց սերմանած թշնամին սատանան է. հնձքը աշխարհի վերջն է, իսկ հնձողներն՝ հրեշտակները: Մատթեոս 13:39.

Բերքահավաքը աշխարհի վախճանին է: Երբ ծառերը սկսում են բողբոջել, դուք պարտավոր եք իմանալ, որ աշխարհի վախճանը մոտալուտ է:

«Փրկչի մի խոսքը չպետք է գործածվի մյուսը չեղյալ անելու համար: Թեև ոչ ոք չգիտի Նրա գալստյան օրը կամ ժամը, մեզ ուսուցանվում է և պահանջվում է, որ իմանանք, թե երբ է այն մոտ: Ավելին, մեզ սովորեցվում է, որ անտեսել Նրա նախագուշացումը և հրաժարվել կամ անփութ լինել իմանալու, թե երբ է Նրա գալուստը մոտ, մեզ համար նույնքան ճակատագրական կլինի, որքան Նոյի օրերում ապրողների համար էր չիմանալը, թե երբ էր գալիս ջրհեղեղը»: The Great Controversy, 371.

Մեր ուսումնասիրությունը Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխի վերաբերյալ կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Ես տեսա, որ երկրի գորություններն այժմ սասանվում են, և որ իրադարձությունները գալիս են իրենց կարգով: Պատերազմը և պատերազմի լուրերը, սուրը, սովը և ժանտախտը նախ սասանում են երկրի գորությունները, ապա Աստծու ձայնը պիտի սասանի արեգակը, լուսինը և աստղերը, և նաև այս երկիրը: Ես տեսա, որ Եվրոպայում գորությունների սասանումը, ինչպես ոմանք ուսուցանում են, երկնքի գորությունների սասանումը չէ, այլ բարկացած ազգերի սասանումն է»: Early Writings, 41.